

Strategie și tactică pentru un anarhism revoluționar

Organized Anarchism

18 decembrie 2021

Introducere

Strategie și tactică pentru un anarhism revoluționar este un articol scris pentru revista *Regeneración (ES)* de Lusbert Garcia, un comunist libertar stabilit în Spania.

Ceea ce reproducem aici este o versiune condensată.

În ciuda încercărilor noastre de a rămâne fideli articolului original, vom sfârși fără îndoială prin a sacrifica detalii în favoarea conciziei. Vă recomandăm să citi întregul articol aici: <https://blackrose-fed.org/strategy-tactics-revolutionary-anarchism/>

Nu este anarhismul deja „revoluționar”?

García începe prin a clarifica faptul că o mare parte din mișcarea anarhistă contemporană a suferit din cauza a ceea ce el numește „atomizare”, provocată de „tendențe care resping orice miroase a intervenție socio-politică și a socialism libertar ca scop final”.

El continuă afirmând că tendința individualist-insurecționistă a transformat anarhismul într-o „parodie radicală a lui însuși, bazată pe consum și estetică ideologică”. García susține că aceste probleme au rezultat din abordarea anarhismului ca „un mod de viață, care abandonează revoluția”, mai degrabă decât să fie „o cale politică spre socialism”.

García speră să ofere un corectiv prin contribuția la reorientarea în cadrul anarhismului „a analizei conjuncturale, a viziunii strategice, programelor, propunerilor, inserției sociale, creării de structuri pentru lupta socială și a construirii unei tendințe politice anarhiste cu un proiect orientat spre mase prin strategia puterii populare care să se îndrepte spre socialismul libertar”.

Înțelegerea terenului nostru

Pentru a construi un plan tactic sau strategic pentru realizarea socialismului libertar, trebuie să înțelegem în ce fel de societate trăim în prezent: o societate de clasă.

Societatea de clasă apare din modul concret în care sunt organizate resursele și metodele de producție. În capitalism, oamenii sunt organizați, în linii mari, în două clase: cei care dețin resursele și mijloacele de producție (capitaliștii) și cei care trebuie să își vândă forța de muncă clasei capitaliste pentru a supraviețui (muncitorii/arele/x).

Societatea de clasă este impusă și menținută direct prin dominația și forța fizică a aparatului politic: statul.

De asemenea, societatea de clasă este înrădăcinată și mai mult (uneori direct, alteori indirect) prin impunerea unor inechități sociale sistemice: rasism, patriarhat, homofobie etc.

Lupta de clasă

Prin crearea unei societăți în care o clasă de oameni o domină și o instrumentalizează pe cealaltă, capitalismul generează, de asemenea, o contradicție de bază în ceea ce privește interesele de clasă. Clasa capitalistă dorește să extragă cât mai mult surplus (profit) de la muncitori.

Acest lucru se realizează prin diverse mijloace, cum ar fi creșterea productivității, menținerea salariilor la un nivel cât mai scăzut posibil etc. Clasa muncitoare dorește opusul acestui lucru: să muncească mai puțin, să aibă un nivel de trai mai bun etc.

Se înțelege că această luptă între clase este constantă și are multe fronturi diferite: locul de muncă, locuințele, asistența medicală, stabilitatea ecologică și nu numai.

Echilibrul de forțe

Capacitatea unei clase de a-și impune voința asupra celeilalte depinde de forțele, slăbiciunile și oportunitățile reale ale fiecărei clase la un moment dat și într-un anumit context. Atunci când punem cap la cap acești factori de ambele părți, începem să vedem cum sunt echilibrate forțele și cum ar putea decurge o confruntare. Acest tip de analiză se poate face atât la scară macro (întreaga societate), cât și la scară micro (un anumit loc de muncă, un complex de locuințe, un teritoriu etc.).

Înțelegerea modului în care forțele sunt echilibrate într-o anumită situație este crucială pentru a dezvolta o strategie și un set de tactici adecvate pentru a face față momentului. Fiecare situație este dinamică și trebuie să ne revizuiem în mod constant strategiile și tacticile, deoarece echilibrul forțelor se poate schimba.

Strategii și tactici

O TACTICĂ este o mișcare specifică și limitată (exemple: o grevă a chiriașilor, un walkout, o blocadă) concepută pentru a ne face să avansăm spre obiectivele noastre strategice.

O STRATEGIE este un plan general care stabilește cum, când și unde va fi folosită o tactică sau o serie de tactici pentru a ne face să avansăm către obiectivele noastre. Strategiile pot varia ca amploare și pot fi pe termen scurt, mediu sau lung, în funcție de obiectiv.

Trebuie să dezvoltăm strategii pe termen scurt pentru victorie, în special pentru campaniile cu durată limitată. Exemplu: pentru a împiedica o creștere a chiriei într-un anumit complex de apartamente.

De asemenea, trebuie să creăm strategii de victorie în campaniile pe termen mediu. Exemplu: pentru a forța adoptarea controlului chiriilor într-un întreg oraș, județ, regiune sau țară.

În cele din urmă, trebuie să creăm strategii pentru o victorie finală pe termen lung. Exemplu: pentru a abolii complet clasa proprietarilor și pentru a crea un control popular asupra locuințelor.

Toate aceste strategii pot și ar trebui să fie interconectate și, dacă este posibil, să se desfășoare concomitent.

Corelația forțelor

O strategie este corectă atunci când ne permite să înțelegem echilibrul și corelația de forțe și să acționăm în consecință, ceea ce ne conduce la progrese/căstigi (sau cel puțin la menținerea poziției noastre actuale) în detrimentul claselor conducătoare. O strategie este greșită atunci când nu reușește să înțeleagă sau să ia în considerare echilibrul și corelația forțelor în orice situație dată. Acest lucru ne va conduce la înfrângeri și întârzieri.

Un exemplu de strategie incorectă este cea propusă de individualist-insurecționisti. În ciuda faptului că balanța de forțe este înclinată în prezent în mod decisiv spre clasele conducătoare și stat, ei propun un atac frontal total, fără a avea forța adecvată necesară pentru ca această strategie să fie victorioasă. Acest lucru a dus la înfrângere încă de la început, împreună cu cicluri repetate de represiune și demoralizare. Această tendință a produs tot felul de literatură filozofică pentru a-și justifica strategia lor singulară, dar foarte puține dintre acestea fac munca de bază de înțelegere a terenului real pe care luptăm.

Strategia puterii populare

Strategia puterii populare pornește de la premisa că victoria pe termen mediu și lung necesită ca clasa noastră să acumuleze putere materială reală și, astfel, să ne consolidăm forța.

Această acumulare de putere are loc prin confruntări strategice cu clasa conducătoare, în care, ieșind victorioasă, clasa noastră își asumă controlul popular asupra unor domenii ale vieții sociale: educație, servicii publice, muncă etc.

Mișcările sociale sunt forma asumată de clasa noastră în cursul acestor confruntări. În timp ce mișcările sociale apar ca un reflex la condițiile și contradicțiile societății de clasă, acest lucru nu înseamnă întotdeauna că sunt revoluționare.

Este necesar ca organizația politică anarhistă să participe la aceste mișcări sociale, introducând programe revoluționare pe termen mediu și lung, încurajând acțiunea directă și descurajând colaborarea cu statul, toate acestea în efortul de a împinge aceste mișcări sociale spre a deveni revoluționare.

Biblioteca Anarhistă

Organized Anarchism
Strategie și tactică pentru un anarhism revoluționar
18 decembrie 2021

Tradus conform originalului: www.instagram.com/organized.anarchism/

ro.theanarchistlibrary.org